



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I.S. , narozený ..., státní příslušnost Republika Uzbekistán, t.č.
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j.
OAM-448/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 23.10.2019 předanou k poštovní přepravě dne 24.10.2019 a soudu doručenou dne 25.10.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. OAM-448/LE-BA04-BA04-PS-2019, kterým dle § 46a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o**

azylu), žalovaný rozhodl o zajištění žalobce do 3.7.2019 (viz rozhodnutí 31.1.2020) a na základě tohoto byl žalobce umístěn do ZZC.

2. **V podané žalobě** žalobce předně namítal, že ze strany správního orgánu došlo při rozhodování o zajištění k pochybení, když dostatečně nezohlednil skutkové okolnosti případu a nezjistil skutkový stav, tak by o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť podle žalobcem tvrzených skutečností nelze rozhodnout o zajištění z důvodu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný zajištění žalobce odůvodnil tím, že dle jeho názoru existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) pobýval na základě výjezdního příkazu platného do 3.3.2019 a následně požádal o udělení mezinárodní ochrany, svého neoprávněného pobytu si nebyl vědom. Je cizincem pocházejícím z jiného kulturního prostředí a nebyl si vědom skutečností, že je povinen pravidelně se informovat o průběhu azylového řízení. Skutečnost, že zde pobývá nelegálně, mu nebyla známá. Správní orgán je povinen při rozhodování o zajištění zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V daném rozhodnutí se správní orgán ovšem zcela opomněl vypořádat se skutečností, že žalobce je cizinec a orientace v českém právním řádu je pro něj velmi složitá. Správní orgán vůbec nezohlednil skutečnost, že zde žalobce pobýval v dobré víře o oprávněnosti svého pobytu. Také žalobce namítal, že délka zajištění mu neumožňuje dostatečný soudní přezkum a správnímu orgánu nic nebránilo rozhodnout o zajištění na dobu kratší a v případě trvání důvodů zajištění rozhodnout o jeho prodloužení. Správní orgán si chtěl ovšem ulehčit práci, čím ovšem zasáhl nepřiměřeným způsobem do práva žalobce na pravidelný přezkum rozhodnutí o zajištění. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 7 As 97/2012-26. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné, neboť jej zkracuje na jeho právu pravidelného soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění. Dále měl žalobce za to, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s možností uložit mírnější opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu, když žalobci mohl uložit povinnost se zdržovat v pobytovém středisku určené ministerstvem nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. To ovšem neučinil a nepřiměřeným způsobem omezil žalobce na osobní svobodě. Opatření ve formě zajištění představuje nejzazší prostředek, který umožňuje zasáhnout do jeho ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a jako s takovým s ním musí být zacházeno. K tomu ovšem ze strany žalovaného nedošlo. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a plná moc.)*
3. Následně žalobce nedatovaným podáním nazvaným „Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu“, které rovněž směřovalo proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 shora uvedeného č.j. předaným k poštovní přepravě dne 30.10.2019 a soudu doručeným dne 31.10.2019 učinil žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů k hájení svých práv; jeho žádost byla zamítnuta pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 1.11.2019 č.j. 17A 207/2019-31.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. OAM-448/LE-BA04-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 31.1.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 13.10.2019 podal žádost o udělení

mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR ze dne 11.10.2019 č.j. KRPA-354497/ČJ-2019-000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 10.10.2019 byl žalobce kontrolován a nebyl schopen na místě dostatečně prokázat svoji totožnost. Ke své osobě uvedl údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a následnou lustrací bylo zjištěno, že se jedná o nežádoucí osobu. Z policejního rozhodnutí o zajištění žalobce dále vyplynulo, že v současnosti pobývá na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a po skončení stanovené lhůty k vycestování. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 11.10.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval poprvé 1.11.2007 a od té doby nevycestoval, je zde dodnes. Pokračoval, že před 8 lety ztratil pas, od té doby žádný nemá, krádež nikde nehlásil a ani neví proč. Ke svému pobytu na území ČR sdělil, že zde asi 5 nebo 6 let pobýval na vízum strpění, které mu skončilo dne 3.3.2019. Protože chtěl mít pobyt v pořádku, požádal o azyl. Dle jeho slov ale neví, jak to s tím azylem teď je, protože na adrese, kam chodila pošta, se nezdržuje, tak neví, jestli mu nějaká pošta přišla nebo ne. Prohlásil, že si nebyl vědom svého neoprávněného pobytu, a že nevycestoval, protože si myslel, že zde pobývá na základě azylového řízení. Na území ČR nemá žádný majetek ani stálou adresu. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný, na území ČR ani v Uzbekistánu nemá nikoho z rodiny, protože jeho rodiče i sourozenci již zemřeli. Sdělil také, že se cítí zdravý. Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 11.10.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, v důsledku čehož byl rovněž umístěn do ZZC. Žalobce navíc o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po 11 letech po jeho příjezdu na území ČR a až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Sám žalobce přiznal, že už svou první žádost o mezinárodní ochranu podal pouze z důvodu, aby zde měl pobyt v pořádku. Z postupu žalobce bylo správnímu orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Současně se správní orgán zabýval v souladu s § 46a odst. 5 zákonem o azylu maximální

délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 31.1.2020.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31.10.2019** mimo jiné uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť v případě žalobce má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal až po 11 letech po jeho příjezdu na území ČR a až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Je tedy zřejmé, že o mezinárodní ochranu mohl žalobce požádat již dříve. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro neoprávněný pobyt a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalobce svůj pobytový status vědomě nijak neřešil. Z jednání žalobce tedy žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu a lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, jak vyplývá z pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom (pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu), což představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Současně správní orgán byl toho názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.10.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 31.10.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.10.2019 žalobci předáno dne 15.10.2019.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítné žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nežádali ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).

8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
12. Žalobce zejména namítal, že žalovaný nezohlednil skutkové okolnosti případu a nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a současně, že si svého neoprávněného pobytu nebyl vědom.
13. Soud především poukazuje na skutečnosti zjištěné žalovaným v průběhu správního řízení o zajištění žalobce, a to konkrétně, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z toho důvodu byl žalobce dne 11.10.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění, kde posléze dne 13.10.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tedy zcela prokazatelně neplnil své zákonem uložené povinnosti a existovalo reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Soud v daném případě považuje zjištěný skutkový stav za prokázaný a dostačující pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný si zajistil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).
14. Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15.2.2017 č.j. 10 Azs 284/2016-35, kde je vysvětlena aplikace ust. § 46a odst. 1 písm. e) takto: „*pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová.*“ Z uvedeného jasně vyplývá, že pokud žalovaný shledal oprávněné důvody, jež ho vedly k závěrům o účelovosti podané žádosti, byl oprávněn v mezích zákona zajistit žalobce dle příslušných ustanovení zákona o azylu.

15. Za výše uvedené „oprávněné důvody“ účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu lze v daném případě uvést to, že žalobce byl dne 10.10.2019 kontrolován orgánem Policie ČR a nebyl schopen na místě dostatečně prokázat svoji totožnost. Ke své osobě uvedl údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a následnou lustrací bylo zjištěno, že se jedná o nežádoucí osobu. Z policejního rozhodnutí o zajištění žalobce dále vyplynulo, že v současnosti pobývá na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a po skončení stanovené lhůty k vycestování. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Následně dne 11.10.2019 žalobce do protokolu o vyjádření účastníka řízení vylíčil svoji pobytovou historii na území ČR s tím, že dne 3.3.2019 mu skončilo vízum strpění a následně požádal o azyl. K tomu soud uvádí, že řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno rozhodnutím č.j. OAM-409/ZA-ZA11-VL13-20129 a nabylo právní moci dne 26.8.2019. Současně je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 8.8.2013 do 25.4.2021. Žalobce tedy v době zajištění nebyl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, když původní rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.8.2019 a žalobce byl kontrolován Policií ČR dne 10.10.2019. Současně je nutné k uvedenému konstatovat, že žalobce se nezdržoval na adrese, kterou uvedl a o korespondenci a tedy i stav svého řízení se nezajímal. Na základě výše uvedeného se tak soud ztotožňuje s názorem a postupem žalovaného ve věci zajištění cizince dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s tím, že žalobce si musel být vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně.
16. Další žalobní námitka se týkala přiměřenosti délky zajištění. Žalovaný dovodil, že žalobce bude zajištěn na 110 dnů, a odůvodňoval to předpokládanou délkou trvání správního řízení, lhůtou pro podání žaloby v délce 15 dnů a průměrnou pětidenní lhůtou pro doručování dokumentů v rámci soudního řízení, to vše při zohlednění individuálních okolností případu, především skutečnosti, že v případě žalobce došlo k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takový postup je judikaturou správních soudů všeobecně přijímán jako souladný se zákonem (srov. rozsudky NSS ze dne 21.5.2014 č.j. 6 Azs 33/2014-45, a ze dne 5.3.2014 č.j. 3 Azs 24/2013-42). Závěr žalovaného o stanovené délce trvání zajištění byl odůvodněn přezkoumatelným způsobem a žalovaný ke svému závěru dospěl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní úvaha žalovaného nevybočila z mezí, jež jsou vytyčeny ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalovaný tedy přistoupil k zajištění žalobce za splnění všech zákonných podmínek a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, svá východiska, úvahy i závěry řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí a zajištění žalobce nebylo v rozporu s právem na ochranu osobní svobody jednotlivce a rodinného a soukromého života, jelikož se jedná o práva, která nejsou absolutní, a v případě žalobce bylo možné a přiměřené do nich zasáhnout.
17. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s možností uložení mírnějších opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. má zavedení institutu zvláštních opatření svůj základ v přepracované přijímací směrnici. Lze jej nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele

zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, o čemž svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce neuvedl žádnou adresu svého pobytu v ČR, a i z toho je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné, když ostatně ani v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle jeho slov nezdržoval na hlášené adrese. Z výše uvedeného žalovaný dovozoval, že u žalobce nelze očekávat změnu jeho jednání a respektování zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný také odkázal na judikaturu NSS, dle níž např. v rozsudku ke sp. zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. V předmětném rozsudku ze dne 28.6.2017 č.j. 1 Azs 349/2016-48, NSS k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu mimo jiné uvedl, že „*důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění [...] jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění*“. Žalovaný tedy posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR jako celek, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 15. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně